

Asenteella Kala Pattharille

”Isi hei, en mä sinne mitään vuoria lähde kattomaan. Haluun nähdä kulttuuria mutta myös arkiaskareita. Haluun ymmärtää niitä ihmisiä ja niiden maailman-katsomusta. Haluun kokea sen, mitä valokuvat ei voi välittää: ha-jut, maut ja äänet. Ne vuoret nyt on vaan vuoria...”

Espoon Retkeilijöiden kaksitoistahenkinen retkikunta vaelsi maailman korkeimman huipun, Mt. Everestin varjossa viime lokakuun. Tarkoitus oli ollut tyytyä maailman kolmanneksi korkeimman vuoren, Kanchenjungan lähiympäristöön, mutta Sikkimissä muutama viikko ennen lähtöä sattunut maanjäristys pakotti meidät vaatimaan parempaa.

Itse kukin meistä reissuun lähtijöistä, niin ensikertalainen kuin vanha konkariikin, poti matkakuumetta; jotkut viikkoja ja jotkut kuukausia ennen H-hetkeä. Pakkasin matkatavarani viikkoa ennen matkaa – viimeisenä porukasta. 30. syyskuuta lensimme New Delhin kautta Kathmanduun: odotus oli viimein ohi. Kathmandun välilaskumme aikana ehdimme tutustua hindulaiseen Pashupathinath-temppelialueeseen, jossa seurasimme ruumiinpolttajaisia, sekä buddhalaiseen Boudhanathin stupaan. Kolmantena päivänä meidän oli tarkoitus lentää pienkoneella Luklaan.

Lentomme uhkasi peruuntua huonojen sääolosuhteiden vuoksi, mutta pääsimme kuin pääsimmekin tuntikausien odottelun jälkeen ilmaan. Pumpulit korvissa ihailimme alapuolellemme levittäytyvää maisemaa – sateenkaarikin näyttäytyi – eikä laskeutuminenkaan muihin maailman vaarallisimmaksi äänestetyille lentokentälle vastannut pahimpia painajaisiani.

Trek-osuus alkoi aamun valjetessa. Alkumatkasta huumoria ei oikein tahto-

nut riittää vastaan tuleville briteille. ”Tired? Girls, girls, you haven’t even started! Good luck, you’ll need it!” Kuumuus oli keskipäivisin sietämätön. Ei tehnyt mieli syödä – oli pakotettava itsensä ahtamaan puuroa napaansa. Korkea ilmanala vaikutti enemmän kuin osasin odottaa. Portaat tuntuivat jatkuvan loputtomiin. Lobuchen korkeudessa öisin palelsi – vuorasimme makuualustamme koko vaatevarastollamme.

Loppujen lopuksi jaksaminen oli kuitenkin asennekysymys! Flat Nepal vaati vain hiukan totuttelua. Kävelin omaan tahtiin, pysähdyin huilaamaan tarpeen vaatiessa, huusin ”I’m just watching the view!” jokaiselle vastaan tulevalle britille ja leiriin saapuessani tunsin itseni päivittäin voittajaksi. Päätin nauttia joka hetkestä – nautin joka hetkestä.

Mitä reissusta jäi käteen? Kuvia ja koruja sekä laajentunut maailmankuva, mutta ennen kaikkea positiivinen asenne kaikkea kohtaan. Missä olenkaan, mitä ikinä teenkään, voin nauttia hetkestä. Askeleeni eivät ole koskaan olleet yhtä raskaat kuin noustessamme Kala Pattharille, noin 5500 metrin korkeuteen – korkeammalle kuin Mt. Everestin Base Camp – ja silti maailman korkeimman huipun katseleminen tulee pysymään aina yhtenä elämäni kohokohdista. Oli ne vuoretkin siis aika upeita :)

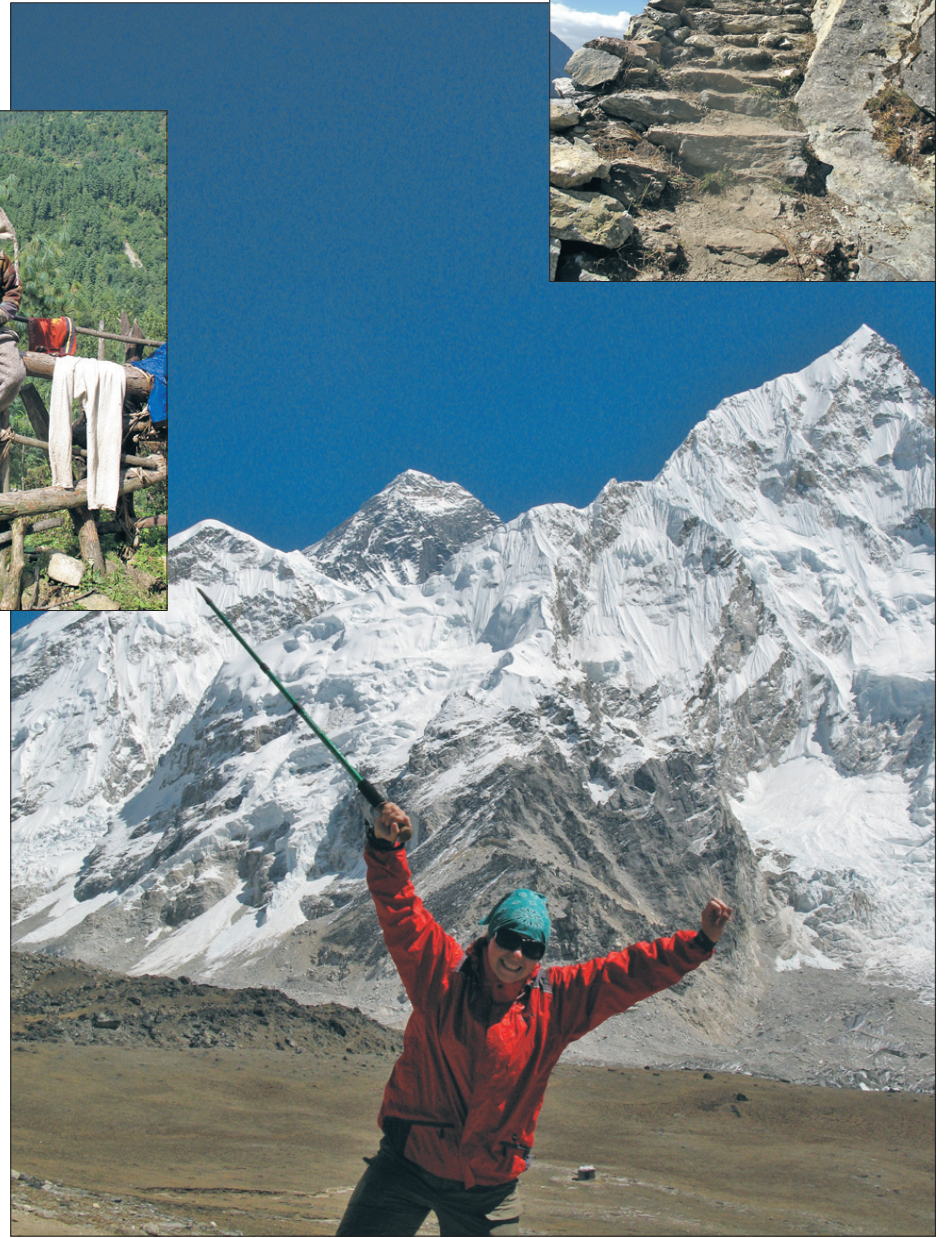
Vilma Saarinen
Espoon Retkeilijät

Vuoristossa, buddhalaisella alueella ihmiset voivat suhteellisen hyvin. He eivät näe nälkää, heillä on katto pään päällä, vaatteita päälle pantavaksi ja ennen kaikkea oman arvontunto – ”No photo, no photo!” -huudot ilahduttivat minua suunnattomasti.

Kala Pattharille talsittiin pahanmakuisten Snickers-patukoiden ja jumalten nektarin, kokiksen, voimin. Kuvaan on ikuistettu Vilma ja voittajafiilis – ansaittu sellainen. Kuva: Juha Saarinen

”Portaita? Ei tänään kävellä portaita, pelkkää Nepali Flatia!” Serkkuni Sanni Rajala on samaa mieltä...

Matti Hyhkö ja Khumbu Hima -alue. Kuva: Juha Saarinen

Namaste! Miten meni, Jussi?

Juha Saarinen veti 12-henkisen vaelusporukan Mont Everestiä katsomaan. Siihen kuuluivat Juhan lisäksi Raija Riikonen, Anne Katas, Minna Lehto, Jannette Vuorikuru, La Quist, Pia Vierikko, Sanni Rajala, Vilma Saarinen, Sakari Sainio, Ville ja Matti Hyhkö.

”Porukka pärjasi hyvin, osa oli välillä sairaana ja muutamat polvet ottivat itseensä. Minä ja Matti, poikansa Villen kanssa, jatkettiin vielä Annapurna-kierrokselle.

Everest oli kaikille hieno kokemus, se näyttäytyi kaikille upeassa, kirkkaassa säässä n. 5500 metrin korkeudessa Kala Patharin huipulta. Siellä yleensä vaelta-jat sitä ihailevat, jos sää on suotuista. Tällä kertaa oli.”

Onko huono tukkapäivä tänään? Kuva: Juha Saarinen

”V. 2013 lokakuussa lähdemme Kanchenjungan alueelle Nepalissa. Retki on 5 viikon mittainen.”

Kysy lähemmin: Juha Saarinen, e-mail jpt@kolumbus.fi

t. Hilkka

Kohtaamisia

Majapaikka kävelymatkalla

Vanhemmalla iällä interreilaamisen aloittaminen on ihmeitä täynnä. Hyvin se kuitenkin menee, jos vain jaksaa kantaa repussa kaiken tarvitsemansa. Ja repun pakkaamisessa retkeilijäthän ovat asiantuntijoita.

Meidän päämäärämme oli tällä kertaa retkeillä Tsekeissä ja sen pohjoisosan vuorilla, Tatralla. Kuinka ollakkaan säät eivät tuntuneet suosivan suunnitelmaamme. Siispä nokka kohti etelää. Jo puolessa vuorokaudessa olimme Adrianmeren rannalla Sloveniassa. Rijekän rantakaupunki ei kuitenkaan houkutellut tarpeeksi sinne jäämiseen. Huomasimme satamassa vanhan matkustajalaivan. Se osoittautui Suomen ja Ruotsin väliä 1950-60 -luvuilla seilanneeksi Stockholmiksi.

Ei muuta kuin hyttilytiput laivaan ja menoksi etelään päin. Varhain aamulla nousimme laiturille hieman unenpöppöroisinä Kroatian Splitissä. Heti ensimmäisen lehtikioskin luona tuli vanhempi saksaa puhuva mies jututtamaan. Ihmettelimme, mikä oli miekkosen tarkoitus ja mistä oli peräisin hyvä saksankielen

taito. Oli ollut pitkään töissä Saksassa ja nyt kotikaupungissaan eläkkeellä. Sitkeästi vierellä kulkien hän selitti tarjoavansa huoneitaan matkaaville. Ajattelimme, ettei siinä paljoa häviä jos katsastamme tarjouksen.

Kävelymatka ei ollut pitkä, parinsadan metrin päässä rannasta, vanhankaupungin kapealla asuntokadulla olimme perillä. Talo viehätti ja sen omassa siivessä sijaitseva ”apartementos” tyydytti kaikessa yksinkertaisuudessaan. Tähän lomalla olevan pojan huoneeseen tutustuessamme isäntä kävi hakemassa pienet lasit paikallista luumuviinaa. Päätimme jäädä pariksi yöksi. Lopulta majapaikka, vanha viehättävä kaupunki ja sen ulkopuolella oleva saari saivat meidät viihtymään peräti neljä yötä. Hinta oli tosi edullinen. Monitahtinen hotelli olisi voinut maksaa saman yhdeltä yöltä. Kaupan päälliseksi saimme mielenkiintoista tuntumaa siihen, miten tavallinen kansa elää ja ajattelee.

Tarmo Halonen
Espoon Retkeilijät

Kujaa pitkin majapaikkaan.